

© Alison Rosa

Карін Слотер — автор бестселерів *The New York Times*. Її романи очолили книжкові топи у Великій Британії, Ірландії, Німеччині та Нідерландах. Перекладені 32 мовами, понад 30 млн екземплярів романів цієї королеви трилера вже знайшли своїх читачів по усьому світі.

Карін Слотер пише бритвою.

Cleveland Plain Dealer

Карін Слотер пише найвишуканіші гостросюжетні романи.

Майкл Коннеллі, письменник

Навіть якби дівчинці пощастило вибратися звідси живою, у неї все життя стояло б перед очима лице цього вродка, вона б відчувала на собі його руки щоразу, коли її торкався інший чоловік. Навіть якби вона того чоловіка кохала. Навіть якби вона хотіла того чоловіка більше за всіх у цілому світі, то однаково, заплющуючи очі, бачила б його обличчя.

Найгірше було не звалтування. Найгірше було жити після нього.

www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-3863-6

9 789661 438636

КАРІН СЛОТЕР

ЛЮТЬ

КАРІН
СЛОТЕР

ЛЮТЬ

КАРІН СЛОТЕР

ЛЮТЬ

Роман

ВИДАВНИЦТВО

КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЯ

Харків
2012

УДК 821.111(73)
ББК 84.7СПО
С48

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

This edition is published by arrangement
with Victoria Sanders and Associates, LLC

Перекладено за виданням:
Slaughter K. Triptych : A Novel / Karin Slaughter. —
Dell, 2006. — 484 p.

Переклад з англійської *Олени Любенко*

Дизайнер обкладинки *Віталія Котляр*

ISBN 978-966-14-3863-6 (укр.)
ISBN 978-0-440-24292-5 (англ.)

© Karin Slaughter, 2006
© DepositPhotos.com / Dmitrii
Fadeev, обкладинка, 2012
© Nemiro Ltd, видання україн-
ською мовою, 2012
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», переклад
та художнє оформлення, 2012

Роман «Лють» є літературним твором. Усі імена, персонажі, місця подій та самі події були або народжені в уяві автора, або використані незумисно. Будь-яка схожість із живими або померлими людьми, з якими-сь подіями чи з місцями реальної дії є випадковою.

Для Кейт і Кейт

ЧАСТИНА 1

У Декатурі вбито неповнолітню

Учора вранці батьки знайшли п'ятнадцятирічну Мері-Еліс Фінні мертвою у своєму будинку на Адамс-стрит. Жодних деталей злочину поліція поки не оприлюднила. Відомо лише, що цю смерть вважають убивством і що тих, кого останніми бачили у товаристві Фінні, викликали на допит. Напередодні ввечері Пол Фінні, батько дівчини і заступник окружного прокурора округи Дікеб, заявив журналістам, що він не має жодного сумніву в тому, що поліція знайде вбивцю його дочки. Мері-Еліс була відмінницею, брала активну участь у групі спортивної підтримки, нещодавно її обрали президентом десятого класу. Джерела, близькі до слідства, підтвердили, що тіло дівчини було понівечено.

SIDE

Reflection

'There
The other
Eckers
ball star.
The d
dolls and
play wit
'Stagg'
chart cl
We su
eat Butt
the goos
gave th

The Celebration Saturday Night.

A small celebration, consisting of a

who sai
was a

Розділ 1

5 лютого 2006 року

Їдучи по Дікеб-авеню в Грейді, до Домівки, детектив Майкл Ормвуд слухав по радіо футбол. Що ближче він був до кварталу, то більшу напругу відчував. Коли він повернув праворуч, у бік району, який копи дружно називали зоною бойових дій, його тіло аж вібрувало від напруження. Управління житлового господарства Атланти потроху пожирало само себе, і субсидування мікрорайонів на кшталт Грейді зійшло нанівець. Надто дорогою була міська нерухомість, надто великими — можливості отримати відкат. Далі по дорозі простяглося місто Декатур з його модними ресторанами й будинками за мільйони доларів. Менш ніж за милю в протилежний бік сяяв золотий купол капітолія штату Джорджія. Грейді, що лежить між ними, лишався живим нагадуванням про те, що місто надто заклопотане, щоб ненавидіти, але не має часу й на те, щоб піклуватися про своїх.

Ішов матч, тож вулиці були майже безлюдні. Продавці наркотиків і сутенери взяли собі вихідний, щоб подивитися найдивовижніше з усіх див: «Атланта Фолконз» грали в Суперкубку. Але повії того недільного вечора ще заробляли собі на життя, аби дати чоловікам, які регулярно відвідували церкву, матеріал для сповіді. Одна з дівчат помахала Майклу, коли він проїжджав повз них, і він помахав у відповідь, думаючи про те, скільки поліцейських машин без розпізнавальних знаків зупинялися тут посеред ночі. Копи казали диспетчеру, що в них десятихвилинна перерва, потім знаками показували комусь із дівчат підійти й допомогти їм розрядитися.

Дев'ятий корпус стояв у глибині кварталу. То була стара споруда з червоної цегли, позначена графіті Щурів, нової банди, яка нещодавно з'явилася в Домівці. Перед корпусом стояли чотири патрульні машини й ще одна без розпізнавальних знаків, оберталася «маячки», потріскували рації. На парковці мешканців стояли чорний «БМВ» і крутезний «Лінкольн Навігатор». Диски за десять тисяч доларів мерехтіли золотом у сяйві ліхтарів. У Майкла було величезне бажання викрутити кермо й здерти трохи фарби з позашляховика за сімдесят тисяч доларів, але він стримався. Він скаженів, коли бачив дорогі машини, на яких їздили клієнти повій. За останній місяць Майклів малий витягнувся вгору на чотири дюйми, виріс із усіх своїх джинсів, але купівлю нового одягу довелося відкласти до наступної зарплатні. Тім наче повені чекав, а татові податки йшли на те, щоб полегшувати життя цим бандитам.

Майкл не вийшов з машини одразу, він чекав. Іще кілька секунд послухав гру, насолоджуючись хвилиною спокою, поки його світ не перевернувся догори дригом. Він служив у поліції майже п'ятнадцять років, пішов туди одразу після армії, надто пізно збагнувши, що різниці між цими двома силами нема ніякої (хіба що зачіски різні). Майкл знав, що варто йому вийти з машини, й усе закрутиться, наче заведений до межі годинник. Безсонні ночі, нескінченні зачіпки, які вестимуть у глухий кут, начальство, яке дихатиме йому в потилицю. Напевно, ще й преса устрягне. І тоді йому в лице тицятимуть камерами щоразу, коли він виходитиме з відділка, навперейми викрикуватимуть «Чому ви досі не розкрили справу?», його син бачитиме це все в новинах і запитуватиме, чому ці люди такі сердиті на татка.

У шибку постукав Кольєр, молодий патрульний, який мав такі накачані біцепси, що його руки не притискалися щільно до боків. Він жестом попросив Майкла опустити вікно: покрутив м'ясистою рукою, хоча сам був ще такий зелений, що навряд чи їздив у старих машинах, де скло опускалося за допомогою ручки.

Майкл натиснув на кнопку консолі. Поки скло опускалося, сказав:

— Так?

— Хто виграє?

— Не «Атланта», — відповів Майкл, і Кольєр кивнув, наче нічого іншого й не очікував. Востаннє «Атланта» грала в Суперкубку кілька років тому. «Денвер» розгромив їх із рахунком 34:19.

— Як там Кен? — спитав Кольєр.

— Кен є Кен, — коротко відповів Майкл, не бажаючи розвивати тему про здоров'я напарника.

— Його допомога нам не завадила б. — Патрульний кивнув головою в бік корпусу. — Там кошмар.

Майкл промовчав. Хлопцеві нещодавно виповнилося двадцять, він, напевно, досі жив у підвалі в будинку своєї матері й думав, що є справжнім мужиком тільки тому, що кожного ранку надягає кобуру з пістолетом. Кількох таких кольєрів Майкл зустрічав у іракській пустелі, коли Буш-старший надумав розв'язати війну. Усі вони були щенятами, аж стрибали від нетерплячки й мали характерний блиск в очах, який свідчив про те, що воювати вони пішли не лише заради триразового харчування і безкоштовної освіти. Вони були одержимі честю й обов'язком, усією тією фігнею, яку бачили в телевізорі та якою їх годували вербувальники, зриваючи зі старших класів, мов стиглі вишні. Їм обіцяли технічну підготовку і виконання завдань у тилу — що завгодно, аби вирвати підпис на пунктирній лінії. Більшість із них відправили в пустелю першим транспортним літаком, а там їх перестріляли ще до того, як хлопці встигли надіти шоломи.

Із будівлі, смикаючи себе за краватку, наче йому бракувало повітря, вийшов Тед Грір. Як на чорношкірого, лейтенант був блідим, бо час проводив здебільшого за письмовим столом, гріючись у променях флуоресцентних ламп і чекаючи пенсії, щоб сконати.

Побачивши, що Майкл досі сидить у машині, він насупився.

— Ти сьогодні працюватимеш чи покататися надумав?

Майкл без поспіху витяг ключа із запалювання, саме тоді, коли по радіо почався коментар між періодами, і вийшов з машини. Як на місяць лютий, вечір видався теплий, і кондиціонери, що їх люди вставляли у вікна, дзижчали, як бджоли до вкола вулика.

— А ти чого байдики б'єш? — гаркнув Грір на Кольєра.

Кольєру вистачило клепки, щоб, опустивши підборіддя до грудей, наче йому дали щигля по носі, щезнути з очей.

— Понівечили її добряче, — повідомив Грір Майклу. Витяг з кишені хусточку і стер із лоба піт. — Психований збоченець якийсь.

Це Майкл уже чув, коли відповів на дзвінок, який змусив його злізти з дивана у вітальні.

— Де вона?

— Шостий поверх. — Грір згорнув хустинку в охайний квадрат і поклав її до кишені. — У поліцію дзвонили з того телефону. — Він махнув рукою, показуючи на інший бік вулиці.

Майкл побачив пережиток минулого — телефонну будку. Нині в усіх були мобілки, особливо у дилерів і бандитів.

— Жіночий голос, — сказав йому Грір. — Запис буде в нас завтра.

— Скільки часу наші сюди їхали?

— Тридцять дві хвилини, — відповів Грір. Майкла здивувало тільки те, що їхали не довше. За даними дослідження, яке провели журналісти місцевих новин, час реагування на екстрені виклики з Грейді становив приблизно сорок п'ять хвилин. А «швидка» їхала ще довше. Грір повернувся до будинку з таким виглядом, ніби там йому гарантували відпущення гріхів. — Самі ми з цією справою не впораємося, доведеться попросити допомоги.

Майкла така думка обурила. За статистикою, Атланта була осередком злочинності в Америці, тож смерть якоїсь повії

навряд чи можна вважати чимось екстраординарним, а коли зважити на те, де її знайшли, і поготів.

— Єдине, чого мені не вистачало для повного щастя, — щоб якісь кретини вказували, як мені виконувати свою роботу, — відрізав він.

— Кретин, який стоїть перед тобою, вважає, що саме цього тобі бракує, — не змовчав лейтенант. Майкл вирішив не сперечатися. І не тому, що Грір не терпів непокори. Просто він погодиться з Майклом, аби той замовк, а потім зробить по-своєму. — Це важкий випадок, — додав Грір.

— Вони всі важкі, — нагадав йому Майкл, відчиняючи задні дверцята своєї машини, щоб дістати піджак від костюма.

— У дівчини не було ні найменшого шансу, — вів далі Грір. — Її били, різали, трахали всіма можливими способами. Ми маємо справу з хворою на голову тварюкою.

Майкл надягав піджак, і йому спало на думку, що Грір говорить так, наче проходить кастинг на НВО¹.

— Кена виписали з лікарні. Сказав, що ми могли б як-небудь до нього заскочити, навідати.

Грір щось пробелькотів про надзвичайну заклопотаність і потупцяв до машини, весь час озираючись через плече, наче боявся, що Майкл піде слідом. Майкл дочекався, коли його шеф сяде в машину і виїде з паркувального майданчика, а тоді попрямував до будинку.

Біля дверей, поклавши руки на руків'я пістолета, стояв Кольєр. Напевно, він думав, що несе варту, але Майкл знав, що людина, яка скоїла цей злочин, не повернеться. Жінку він прикінчив, і робити йому тут нічого.

— А швидко шеф поїхав, — відзначив Кольєр.

— Дякую, що тримаєш у курсі подій.

---

¹ НВО — американський кабельний телевізійний канал, належить до корпорації Time Warner. Відомий своїми популярними в усьому світі телесеріалами. (Тут і далі прим. пер., якщо не вказано інше.)

Майкл зібрався з духом і відчинив двері, дозволивши вогкому темному будинку всмоктати себе всередину. Той, хто проектував Домівку, явно думав не про щасливих дітлахів, які повертаються додому зі школи, щоб пополуднувати молоком і теплим, щойно з духовки печивом. На першому плані була безпека, тому відкритих місцин тут мінімум, а всі лампочки в під'їзді загратовані сталевую сіткою. На голих бетонних стінах траплялися вузьенькі віконця, загнані в тісні кутки. Сталеві прожилки дроту у склі нагадували рівномірну павутину. Поверхні, які колись давно пофарбували у білий колір, вкривала фарба з балончиків. Тепер тут ряботіло від міток різних банд, попереджень і різноманітних повідомлень. Праворуч від вхідних дверей хтось, мов курка лапою, нашкрябав: «Кім — курва! Кім — курва! Кім — курва!»

Майкл подивився вгору на сходову клітку й нарахував шість поверхів. Раптом біля нього з тихим скрипінням прочинилися двері. Він повернувся й побачив стару темношкіру жінку, яка пильно його роздивлялася. Її вугільно-темні очі вищипали з-за краю сталевих дверей.

— Поліція. — Він підняв угору посвідчення. — Не бійтеся.

За спиною в неї юрмилися четверо стареньких жінок; усі, крім однієї, афро-американки. Майкл знав, що вони не мають жодного наміру йому допомагати. Грейді, як і будь-який невеликий район, багатів плітками, і перед ним були ті роти, завдяки яким конвеєр постачання свіжих пліток ніколи не зупинявся.

Та все ж він мусив запитати.

— Хто-небудь із вас щось бачив?

Вони разом похитали головами — достоту песики на дошці приладів Грейді.

— Чудово, — сказав Майкл, ховаючи в кишеню посвідчення, і попрямував до сходів. — Дякую, що допомагаєте підтримувати правопорядок у вашому районі.

— Це твоя робота, козел, — відрізала жінка.

Уже поставивши ногу на нижню сходинку, він зупинився. Повернувся до старої й подивився їй в очі. Вона відповіла таким самим прямим поглядом — старечі очі сльозилися, ходили зліва направо, неначе вона читала книгу його життя. Ця мініатюрна жінка була молодша за інших, їй нещодавно перевалило за сімдесят, але її волосся здавалося сивішим, ніж у приятельок. Шкіру довкола рота прорізали зморшки-павутинки — результат довгих років смоктання цигарок. Густа сивина вкривала не лише її голову, на підборідді стирчали такі самі сиві завитки, схожі на дреди. Помада в неї була якогось лячного відтінку помаранчі, найдивнішого з усіх, які йому доводилося бачити на жіночих губах.

— Як вас звати? — запитав Майкл.

Виклично випнувши підборіддя, вона, тим не менше, відповіла:

— Нора.

— Хтось подзвонив у службу порятунку з телефонної будки, що надворі.

— Сподіваюсь, опісля ця людина помила руки.

Майкл мимоволі всміхнувся.

— Ви її знали?

— Ми всі її знали. — Її тон промовисто свідчив, що вона багато замовчує, але тупоголовому копу нічого розказувати не збирається.

Нора точно не мала за плечима університетського диплома, проте і Майкл ніколи не йняв довіри до цих штук. Очі жінки виказували гострий розум. Вона мала вуличну кмітливість. У таких нетрях, як Грейді, важко дожити до старості, якщо ти дурний.

Майкл прибрав ногу зі сходинки й пішов до зграйки жінок.

— Вона працювала?

Нора пильно дивилася на нього, погляд досі був обережним.

— Ночами.

Літературно-художнє видання

СЛОТЕР Карін

Лють

Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Відповідальний за випуск *Г. В. Сологуб*
Редактор *С. С. Скляр*
Художній редактор *О. О. Глоба*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *І. М. Хижняк*

Підписано до друку 02.08.2012. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 25,2.
Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cor@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.ttornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб «Клуб Сімейного

Дозвілля»

61140, г. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Одеський підрозділ

65063, м. Одеса, вул. Арміїська, 8-В
тел. +38 (048) 776-07-67
e-mail: odessa@bookclub.ua

КИЇВ

ПП «Букс Медіа Тойс»

04655, м. Київ, просп. Московський, 10-Б, оф. 33
тел. +38 (044) 351-14-39,
+38 (067) 572-63-34,
e-mail: booksmt@rambler.ru

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю.Д.

69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 18
тел. +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ІКЦ «Кредо»

83096, м. Донецьк,
вул. Куйбишева, 131-Г
тел. +38 (062) 345-63-08, +38 (062) 348-37-92, +38 (062) 348-37-86
e-mail: fenix@kredo.net.ua
www.kredo.net.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Слотер К.

С48 Лють : роман / Карін Слотер ; пер. з англ. О. Любенко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2012. — 480 с.

ISBN 978-966-14-3863-6 (укр.)

ISBN 978-0-440-24292-5 (англ.)

Коли ним керує лють, він стає нещадним. Йому однаково, повія перед ним чи безневинна дівчинка. Одним жажливим розчерком він ставить свій підпис на жіночих тілах. Він почав двадцять років тому із зовсім юної Мері Еліс. Але покарання за його злочин відбував інший. Опинившись на волі, цей учорашній в'язень розшукує людину, яка вкрала в нього життя. Але як упізнати того, хто, нападаючи, надягає лижну маску, а відступаючи — маску добропорядного громадянина?

УДК 821.111(73)

ББК 84.7СПО